

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobkyně: P. T. N., bytem v O., D. n. 113/25, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016, č. j. MV-158254-4/SO-2015, ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované, citovaného v záhlaví a vrácení věci k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 8. 2015, č. j. OAM-5849-18/TP-2015, kterým byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobkyně v žalobě brojila proti tomu, že jí nebylo přiznáno postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla řízení zastavit, a nikoli zamítnout podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, protože nebyly potvrzeny humanitární důvody podle § 87g odst. 2 písm. b) téhož zákona. Možnost zamítnutí se totiž vztahuje pouze k otázce humanitárních důvodů a nikoli k otázce rodinné příslušnosti. Řízení mělo být zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Předtím byl ovšem správní orgán I. stupně povinen žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti.

[3] Žalobkyně tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále „EU“) – svého vnuka – v souladu s § 15a odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Důvody nezaopatřenosti žalobkyně spočívají v její neschopnosti vykonávat výdělečnou činnost z důvodu stáří. Žalobkyni je 74 let, je vdova, obě její děti s rodinami žijí v ČR. Žalobkyně má z hlediska českých právních předpisů nárok na starobní důchod. To znamená, že žalobkyně je přímo ze zákona uznána za osobu, která z důvodu věku nemůže vykonávat výdělečnou činnost. Žalobkyně nemá vlastní příjem, má poškozené zdraví, a to nejen v důsledku stáří, ale i z fyzické práce na poli. Její cesty mezi ČR a Vietnamem hradí její vnuk, který vlastní několik restaurací. Žalobkyně odkázala na § 3 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a na to, že věk samotný odůvodňuje neschopnost výdělečné činnosti. Osoba, která splňuje nárok na starobní důchod, se považuje za nezaopatřenou. Osoba starší 60 let zaměstnání nenajde a jen velmi obtížně bude zahajovat podnikatelskou činnost.

[4] I kdyby žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem občana EU, vztahoval by se na ni § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně není schopna se sama uživit s ohledem na svůj věk a živí ji její potomci, žijící v ČR, zejména její vnuk, tj. občan EU. Není přitom rozhodné, že žalobkyni vyživují částečně její děti.

[5] Z toho, že žalobkyně nepobývala v ČR ve dnech 10. 9. 2008 až 17. 5. 2010, 23. 6. 2010 až 13. 8. 2012 a od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013, nelze dovodit, že by s ní vnuk nepobýval ve společné domácnosti ve Vietnamu. Žalovaná opomněla, že i kdyby žalobkyně skutečně v uvedených obdobích pobývala ve Vietnamu, měla od 15. 1. 2015 povolen v ČR trvalý pobyt. Pokud žalobkyně pobývala v této době se svým vnukem ve společné domácnosti v ČR, splnila by podmínku § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná ve vyjádření k žalobě připomněla, že žalobkyně podala žádost podle § 87h odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců z humanitárních důvodů. Podle tohoto

ustanovení lze trvalý pobyt povolit rodinnému příslušníku občana EU. Již tuto podmínku žalobkyně nesplnila (nebyla rodinným příslušníkem občana EU) a proto žalovaná žádost zamítla. Posuzovat humanitární důvody bylo bezpředmětné. Zastavení řízení nebylo na místě. Rozhodnutí při nesplnění citované podmínky bylo meritorní (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 62/2009–68 – navíc od odkazovaného případu se právní úprava změnila a upravila situaci výslovně). K ostatním žalobním námitkám odkázala žalovaná na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí na straně 4 – 6.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 8. 3. 2016.

[8] Krajský soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 4. 2015 žalobkyně požádala o povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů. Z přechodových razítek se podává, že žalobkyně nepobývala na území EU v době od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013, dále v době od 23. 6. 2010 do 13. 8. 2012 a dále v době od 10. 9. 2008 do 17. 5. 2010. Vnuk žalobkyně X. T. H., nar. X ve V., nabytí státní občanství v roce 2014.

[9] Výzvou k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 20. 4. 2015 byla žalobkyně vyzvána, aby do 10 dnů doložila dvě fotografie a doklady prokazující, že se nemůže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu sama o sebe postarat (např. listinami v podobě výpisu ze zdravotnické dokumentace). Na adrese, kterou uvedla žalobkyně jako své bydliště, tj. D. n. 113/35 v O., byla žalobkyně neznámá, a proto jí byla výzva doručena veřejnou vyhláškou.

[10] Dne 21. 5. 2016 byla doručena správnímu orgánu I. stupně plná moc pro Mgr. Marka Sedláka ze dne 5. 11. 2013.

[11] Dne 18. 4. 2014 ministerstvo vnitra rozhodlo o zrušení trvalého pobytu (věc byla přezkoumávána zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 6/2015).

[12] Z výpisu z obchodního rejstříku založeného ve správním spise soud zjistil, že žalobkyně byla ke dni 5. 6. 2015 jednatelkou společnosti N. R., s. r. o.

[13] Dne 17. 6. 2015 byla zástupci žalobkyně doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[14] Dne 3. 7. 2015 nahlédla do správního spisu paní I. P. F. a vyjádřila se tak, že zástupce se písemně vyjádří do 15 dnů.

[15] Dne 10. 8. 2015 ministerstvo vnitra žádost žalobkyně zamítlo podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně doložila rodným listem a listinou o nabytí

státního občanství, že pan H. X. T. je jejím zletilým vnukem a občanem ČR. Žádné další doklady doloženy nebyly. Ministerstvo dospělo k závěru o nesplnění podmínky „být rodinným příslušníkem občana EU“ podle § 15a odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Podle definice zákona o pobytu cizinců žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU není, protože je jeho babičkou, vnuk je starší 21 let, žalobkyně ho neživí a nežije s ním ani ve společné domácnosti. Žalobkyně se nepřipravuje na výkon budoucího povolání, nejde o osobu, která by pro nemoc nebo úraz nemohla vykonávat výdělečnou činnost ani nejde o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nemůže vykonávat výdělečnou činnost. Žalobkyně ani nedoložila, že by žila s vnukem ve společné domácnosti v době těsně před odchodem ze země původu nebo v zemi, kde měla povolen trvalý či dlouhodobý pobyt. Vnuk žalobkyně pobýval podle údajů CIS na území ČR ode dne 30. 12. 2002 z rodinných důvodů. Přitom u žalobkyně bylo zjištěno, že měla v ČR povolení k trvalému pobytu od 28. 11. 2003. Žalobkyně podle přechodových razítek nepobývala na území EU v době od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013, dále v době od 23. 6. 2010 do 13. 8. 2012 a dále v době od 10. 9. 2008 do 17. 5. 2010. Žalobkyně neprokázala, že je závislá výživou na svém vnukovi a že její situace ve V. odpovídá této závislosti. Opakované cesty žalobkyně z V. do ČR podpořily domněnku ministerstva, že finanční situace žalobkyně je příznivá. Definici dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu převzalo ministerstvo z § 3 písm. c), § 8 a § 9 zákona o sociálních službách. Žalobkyně stupeň závilosti na péči jiné osoby nijak nedoložila.

[16] K žádosti žalobkyně jí (právnímu zástupci) bylo umožněno nahlédnutí do spisu. Ministerstvo vyzvalo žalobkyni k doplnění blanketního odvolání. To žalobkyně doplnila a její odvolací důvody byly takřka shodné s žalobními námitkami.

[17] Žalovaná v úvodu napadeného rozhodnutí poukázala na to, že věc v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 314/2015 Sb., kterým se změnil zákon o pobytu cizinců, posuzovala věc podle tohoto zákona účinného do 17. 12. 2015. Řízení o žádosti tedy dokončila podle dosavadních předpisů. Žalovaná zdůraznila, že pojem „rodinný příslušník“ je jinak chápán v běžné řeči a jinak vymezen zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně je babičkou svého vnuka – občana EU. Podmínky žádné kategorie § 15a zákona o pobytu cizinců žalobkyně nenaplnila, a to ani podmínku nezaopatřenosti. Tuto podmínku žalobkyně v řízení nijak nedoložila ani neprokázala. Musela by doložit, že příjmy jejího vnuka jsou dostačující na to, aby žalobkyni mohl žít. Současně by žalobkyně musela doložit své příjmy ze země původu (starobní důchod, invalidní důchod apod.). Žádné takové důkazy navrženy nebyly. Rovněž žalobkyně nedoložila jiné podmínky § 15a citovaného zákona, zejména to, že její zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý. Podle obsahu spisu je žalobkyně jednatelkou společnosti s ručením omezeným, a proto se její tvrzení o nezaopatřenosti a nesoběstačnosti jeví jako účelové. Důkazní břemeno bylo plně na žalobkyni. Žalobkyně neprokázala, že by nebyla soběstačná a že by se o ni staral její vnuk, který dle jejího tvrzení provozuje několik restaurací. Stejně tak žalobkyně nedoložila, že žila s vnukem ve společné domácnosti, a to před odchodem ze země původu nebo v zemi, kde měla povolen trvalý nebo dlouhodobý pobyt. Vnuk žalobkyně má však trvalý pobyt v ČR od roku 2014 a žalobkyně o něj požádala dne 16. 4.

2015. Žalobkyně měla na území ČR povolen trvalý pobyt, avšak toto oprávnění jí bylo zrušeno z důvodu, že ho nevyužívala a nepobývala v ČR více jak 12 měsíců. Když její vnuk pobýval v ČR a žalobkyně převážně ve V., nemohla s ním sdílet společnou domácnost.

[18] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Podle části druhé, čl. IV bod 1 zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, ve znění zákona č. 191/2016 Sb., *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[20] Žádost žalobkyně byla podána dne 16. 4. 2015. Zákon č. 314/2015 Sb. je účinný ode dne 18. 12. 2015, k tomu dni řízení nebylo dokončeno (napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 3. 2016). Na věc se proto aplikuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015.

[21] Žalobkyně na žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedla, že ji podává z humanitárních důvodů. Tento pojem odpovídá § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[22] Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.

[23] Podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů, zejména

1. z důvodu péče o občana Evropské unie 1b), který se z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám o sebe postarat, nebo
2. žádá-li o vydání tohoto povolení jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě státního občana České republiky 1a), který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě občana jiného členského státu Evropské unie 1b), kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití.

[24] Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*

a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,

c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a

d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

[25] Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za nezaopatřenou osobu podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který

a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,

b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo

c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

[26] Podle § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.

[27] Podle § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem se rozumí zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládnutí základních životních potřeb.

[28] Spornou otázkou bylo, zda žalobkyně splnila prvotní podmínku pro to, aby jí mohl být povolen trvalý pobyt z humanitárních důvodů, a to že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

[29] Soud na tuto otázku odpověděl stejně jako žalovaná a správní orgán I. stupně. Žalobkyně (v odvolání a v žalobě) vztahovala své příbuzenství ke svému vnukovi, který je občanem Evropské unie od roku 2014. Na žalobkyni lze proto vztáhnout pouze § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. že je nezaopatřeným přímým příbuzným ve vzestupné či sestupné linii. V daném případě by žalobkyně musela splnit podmínku nezaopatřenosti. Nezaopatřenost definuje pro účely zákona o pobytu cizinců jeho § 15a odst. 2. U žalobkyně připadají v úvahu pouze dvě podmínky, a to že nemůže vykonávat

výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz anebo druhá podmínka, že není schopna vykonávat soustavnou výdělečnou činnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

[30] Žalobkyně ve správním řízení ani v soudním řízení správním neposkytla vůbec žádné tvrzení a ani nenavrhla ani nepředložila žádný důkaz, který by mohl nasvědčovat naplnění některé z citovaných podmínek o jejím zdravotním stavu.

[31] V řízení na žádost je na účastníku řízení, aby predestřel svá tvrzení a aby navrhl důkazy k jejich prokázání či je předložil. Podle § 51 odst. 3 správního řádu *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Pokud v posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobkyně nesplňuje podmínky legální definice „*příbuzný občana Evropské unie*“ a žádné indicie v předmětném řízení nenavštěvovaly tomu, že zdravotní stav žalobkyně by zdůvodňoval její příbuzenství ve shora uvedeném smyslu podle zákona o pobytu cizinců, nezbylo správním orgánům než žádost žalobkyně zamítnout.

[32] Soud připomíná, že orgány veřejné moci mohou v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (*státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon*). V daném případě neměly možnost správního uvážení či prominutí některé z podmínek a nemohly přijmout jiné rozhodnutí. Pokud je v právním předpise pojem (zde „*příbuzenství*“) definován, nelze tento pojem vykládat jako v běžném jazyce - opačně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, čj. 2 As 37/2009 - 62, podle kterého *není-li pojem (zde nerozpustné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce*.

[33] Žalobkyně se mylí, když se domnívá, že věk samotný je podmínkou nároku na starobní důchod a ten by osvědčil splnění podmínek pro povolení trvalého pobytu. Podle zákona § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně*. Žalobkyni tedy nestačí dožít se stanoveného věku, ale musí získat i dobu pojištění nejméně 15 let - v případě žalobkyně podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, pokud není invalidní. To znamená, že za žalobkyni by muselo být nejméně po citovanou dobu placeno pojistné ve smyslu § 11 zákona o důchodovém pojištění (z titulu zaměstnání, podnikání, dobrovolného pojištění atd.).

[34] K argumentu správních orgánů odkazem na definici dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podle § 3 písm. c), § 8 a § 9 zákona o sociálních službách, soud dodává, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je definován taktéž v § 26 zákona o důchodovém pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žádném řízení neposkytla žádné relevantní tvrzení ani žádný podklad ke svému zdravotnímu stavu, je nadbytečné se dále zabývat zdravotním stavem žalobkyně.

[35] Lichá je námitka žalobkyně, že se na ni vztahuje a splňuje podmínku § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, protože vnukem může být vyživována pouze částečně. Podle § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 a 3 zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud ... 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie.* Podle odstavce 3 tohoto ustanovení *tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*

[36] V první řadě soud poukazuje na to, že žalobkyně nesplnila podmínku definice rodinného příslušníka občana EU. Dále žalobkyně neprokázala, že je závislá na výživě či jiné nutné péči svého vnuka. Žalobkyně rovněž netvrdila ani neprokázala, že na výživě či jiné nutné péči byla závislá v jiném státě a neprokázala ani to, že se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže postarat bez osobní péče občana EU. Žalobkyně ve správním ani soudním řízení správním neposkytla žádné konkrétní tvrzení ani důkaz o zdravotních důvodech své žádosti. Přitom žalobkyně byla písemností ze dne 20. 4. 2015 vyzvána, aby předložila doklady, prokazující, že se z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže o sebe postarat, např. výpisy z lékařské dokumentace. Výzva byla doručována na adresu žalobkyně v O., D. n. 113/35. Protože dle sdělení České pošty byla žalobkyně na uvedené adrese neznámá, a jinou adresu žalobkyně nesdělila, byla jí výzva doručena veřejnou vyhláškou.

[37] Písemností ze dne 12. 6. 2015, doručenou dne 17. 6. 2015 zástupci, byla žalobkyně vyzvána, aby se seznámila s podklady rozhodnutí. Žalobkyně tak měla možnost se s podklady rozhodnutí seznámit a v případě, kdyby s nimi nesouhlasila, poskytnout žalované další podklady pro rozhodnutí. To však vůbec neučinila. Správní orgány neměly za daného stavu na základě zjištěných skutečností v řízení o žádosti důvod pokračovat v dokazování a zjišťování skutkového stavu.

[38] Nedůvodná je námitka žalobkyně, že měla povolen trvalý pobyt v České republice do 15. 1. 2015 a tím splnila podmínku podle § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tj. že *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti.* Žalobkyně v žádosti o povolení trvalého pobytu ani v žádné následující písemnosti netvrdila ani nedoložila, že by žila v jedné domácnosti s vnukem ve V. nebo v jiném státě, kde měla povolen trvalý pobyt, a to před vstupem na území České republiky.

[39] Soud uzavírá, že žalobkyně na svou důkazní povinnost zcela rezignovala, neprokázala ve smyslu zákona o pobytu cizinců, že je nezaopatřenou příbuznou svého

vnuka, ke svému zdravotnímu stavu nedoložila vůbec nic a proto musela žalovaná odvolání zamítnout, stejně jako muselo ministerstvo zamítnout žádost žalobkyně o povolení trvalého pobytu.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 19. 4. 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu